

fydlige Kuling skulde friske op, besluttede han at staa Sundet ud med Transporten og fortsætte Rejsen, eller muligen, hvis det, naar han var kommen ud af Sundet, skulde anses hensigtsmæssigt, da at søge Ankerplads og Læ nordfor Sjælland. — Ved Udsejlingen af Sundet blev det meget regnigt og taaget, og han besluttede da at ankre i Hornbækbugten, hvilket ogsaa skete Kløffen lidt over 9, idet „Buhl“ Ankerplads var udfor Hornbæk By, 1400 a 1500 Alen fra Land i 5½ Fv. Vand og „Geiser“ omtrent 2 Kabellængder længere ude. — Kl. 10 var Chefen for „Buhl“ ombord i „Geiser“ og fik da Ordre til at være klar til Letning med kortest Barsel, da de ikke, hvis Vinden skulde blive nordvestlig, kunde blive liggende, og Uffyringen af et Skud aftaltes som Signal i denne Henseende; omtrent Kl. 10½ gik Premierlieutenant Frøminger igjen ombord i „Buhl“, og da var Veiret endnu bestandigt det samme, nemlig S. S. V. Vind med Bramseils Kuling; der stod en temmelig stærk Dønning i Bugten, men det antoges, at den hidrørte fra, at det i flere Dage havde været uroligt Veir af N. V. — Fyrene vare bakkede, saa at Dampen kunde være oppe med kort Barsel, og desuden vare Kanonbaadens Seil allerede i Sundet blevene dobbeltrebede. — Paa Grund af Forholdene gik Chefen for „Buhl“ ikke tilfængs og var saaledes strag oppe paa Dækket, da det omtrent Kl. 11¼ melbtes ham, at Vinden var sprungen om til N. V. — Ordre blev givet til at sætte Dampen op, Mandskabet purrebes ud, og Letningen paabegyndtes, og medens man var igang hermed, blev Signalet omtrent Kl. 11½ givet fra „Geiser“. — Da den nordvestlige Kuling begyndte, var den ikke særdeles stærk, men der var stive Bygekast i den med hurtig tiltagende Sp. — Letningen fortsattes, idet Maskinen benyttedes, og da Ankeret var blevet løftet af Bunden, blev der givet Ordre til at anvende fuld Kraft, og Koret lagdes Bagbord. — Det observeredes nu strag, at Kanonbaaden ikke vilde lyfte Koret og gaa igjennem Vinden, idet den samtidig saagodt som ingen Fart gjorde, uagtet Maskinen forceredes saameget, som ske kunde. — Paa Grund af den korte Afstand fra Land ansaa Chefen det for udførligt at vende ind mod Land, og troede ei heller, at Forholdene vare saaledes, at det vilde kunne forsvares at kaste Transportbaaden løs, idet denne da sandsynligvis vilde være bleven flaaet istykker paa Landgrunden. Skjøndt Kanonbaaden enkelte Diebliske, sandsynligvis under Flovningen mellem Pustene, gik lidt frem og ligeledes dreiede lidt udefter, ophørte dette dog strag igjen, og den drev stadigt indester; da den var kommen ind paa 4 Fv., gav Chefen Ordre til atter at lade Ankeret falde som det eneste Middel til Redning, og opsendte en Nødbraket samt kort efter 2 andre; men allerede inden Ankeret, som hang parat, var faldet, havde kun 3 Fv., og da Chefen gik agterud for at beordre Transportbaaden at lade sine Dræg gaa, saae han, at denne laa tværs langs med Land og allerede var inde i Brændingen. — Han vilde nu lade det andet Anker, som ligeledes var klart, falde, men i det Samme stødte Kanonbaaden et Par Gange og dreiede sig, saa at den kom til at ligge langs Land; der antoges at være forløbet c. 10 Minuter, fra Ankeret var let, til det blev beordret kastet igjen. — Strag efter at „Buhl“ havde stød, melbte Maskinmesteren, at der var løbet Vand ind i Maskinen, saa at denne ikke kunde bruges mere.

Man begyndte nu Bjergningen af Mandskabet og affirede begge Kanonbaadens Fartøier, hvoraf det ene imidlertid strag fyldtes og drev bort, og man maatte derfor ioversætte Landstigningen udelukkende med det andet, hvilket i den høje Sp var meget besværligt og kun lykkes ved i en Trosser at fire Baaden ind til Land, hvilket var en Afstand af omtrent 1 Kabellængde, og derefter hale den ud igjen; først landsattes de Landmilitære, derefter Søfolkene og tilsidst Skibets Officerer og Underofficerer, som vare i den sidste Baad, der kom iland omtrent Kl. 3.

Efter at Alle saaledes vare reddede fra Kanonbaaden, gik man igang med Udskibningen af Transportbaaden; denne var styret næsten helt op paa Land, men havde holdt sig hel, saa at Landstigningen for Mandskabet var let og uden Fare, hvorefter de i Transportbaaden værende Heste bragtes iland, og saaledes vare alle de i begge Fartøier værende Mennesker samt alle de med denne Transport sendte Heste i god Behold blevene reddede.

Da Dampskibet „Geiser“, hvis Letning ifølge det aftalte Signal skete samtidigt med „Buhl“, havde faaet sit Anker af Bund, saas den første Raket fra „Buhl“ og kort efter de 2 andre. — Chefen for „Geiser“ tænkte sig ikke Muligheden af, at „Buhl“ ikke kunde trække Transportbaaden ud under de daværende Forhold, men antog, at Grunden til Nødsignalet var den, at „Buhl“ havde faaet en af Slæberne i Skruen; da han imidlertid var ude af Stand til at hjælpe, førend han havde faaet sine Transportbaade i Sikkerhed, haabede han, at „Buhl“ skulde kunne holde sig paa sine Ankere saalænge. Han gik derefter til Helsingør, hvor han ankom Kl. imellem 2 og 2½, lagde Transportbaadene for Anker og returnerede da strag til Hornbæk, hvor han ankrede omtrent Kl. 4½, og saae da, at Transportbaaden laa næsten helt inde paa